

Н. — Ама и васъ вы бѣва хж ж: а ми отъ какъ то неможяхъ да вы укротятъ, колко години има?

М. — Чи казахъ ви да има 10—15 години.

Н. — (говори самъ) Бре тебе, ако та испитамы добръ ще намеримъ и 70 тѣ, ама, кой да си губи време то сега.

М. Какво думашъ докторе?

Н. — Ж, думамъ чи много повните, предъ толко години дѣто станало нѣщо да ви ся струва чи го гледате сега!

М. — Ж, колко за това не ма вреди, азъ повнѣж, като бѣхъ 13 годишна чи ми каза едно момиче какъ съмъ грозна, та трыдни не ядохъ хлѣбъ отъ гнѣвъ: другъ пѣтъ похоротува мѣжъ ми съ една хубавелка, пѣкъ азъ отъ зависть една недѣля не ядохъ съ него хлѣбъ, пѣкъ той ядеше самъ, и ся смеяше, като безумень.

Н. — (дума самъ) смеяль ся той съ умати. (дума високо) я виждъ момиче я! безумна та! да дума тѣй за васъ! но сега, ако вы гледаше, незнамъ що щеше да каже.

М. — Ачи кажими вѣки за цѣра, какво ще правимъ?

Н. — Послѣ мало време ще ви го донесъ, и ся на- дѣвамъ да . . . . .

М. — Ж, много ще ма удължишь, и по много то го правѣ за людски тѣ уста.

Н. — Имате правда, слуга ваша. (и си отхожда)

М. — (говори сама) Незнамъ сега гдѣ да намерѣмъ еднѣ слугиня. (мысли малко) Хж, доде ми на ума: баба Стойка ми намерува. (выка) Драгни, Драгни, гдѣси?

Драгни. (доиде и дума) що заповедате?

М. — Пѣкъ ты дѣ ся загуби? скоро да идешъ да выкашь баба Стойка.

Д. — Твърдѣ добръ (отхожда)

М. — Ще ми трѣбать и люлка и пелены! охъ! и дѣца та сж мѣка.